

— Азъ искамъ да ги видя, за да имъ кажа нѣколко думи, та да си прехапятъ езицитѣ.

— Какви сж тия думи?

— Ще ги чуешъ, Хафъзъ-ага.

Турчинътъ се колебае. Какво има, че пусналъ една жена при комититѣ? Нищо! И той ще бжде тамъ. Може да научи нѣкоя тайна.

По влажнитѣ каменни стѣпала тѣ слизатъ къмъ затвора. Голѣмиятъ ключъ щраква въ ключалката, вратата съ скрибуцане се отваря.

— Ето ги тия разбойници!

Баба Тонка примижава, за да свикне съ тъмнината и едва тогава вижда на пода, върху купъ мокра воняща слама да лежатъ оковани въ вериги десетина мъже.

— Тия ли сж комититѣ, — запитва баба Тонка съ злобна подигравка. — Я станете, бре, станете да ви видя какви сте бабаити. Ами кой щѣше да ви бжде султана, като изгоните турцитѣ? Кой щѣше да бжде вали-паша? Ей го и моя хубостникъ.

Тя се навежда надъ единъ отъ затворницитѣ, раздрънква веригитѣ му и виква:

— Пиянъ ли бѣше, бре, като се помъкна по ума на тия хаймани, или се тъкмѣше да ставашъ паша?! Разбойникъ н'единъ! Камъкъ да бѣхъ родила на мѣсто тебе, черенъ камъкъ да бѣхъ родила, по-щѣше да ме радва, пипереницата си бихъ натискала съ него! Синъ!

Хафъзъ-ага е доволенъ:

— Машала, бабо.

— Не разбрахте ли, бре разбойници, — продължава баба Тонка и гласътъ ѝ става се поостъръ и сърдитъ, — не разбрахте ли, че на бълга-